

Мислили день, два, три. Царьтъ не намислилъ и сега нищо. А старата риба спала презъ всичкото време. На четвъртия день влѣзълъ въ двореца единъ дъждовникъ. Той цѣлъ треперѣлъ отъ страхъ.

— Царю честити, — казалъ той, — да се скриемъ — кой дето може! Рибаритѣ плуватъ надолу съ глава и пипатъ между канаритѣ. Изловиха всички стари риби. И тебе ще уловятъ.

— Тѣй ли? — викналъ ядосанъ царьтъ. — А ти кжде бѣше по-рано — да ми кажешъ? Защо си дошълъ чакъ сега? Скоро казвай, кжде си билъ!

— Играехме, — рекълъ дъждовникътъ, — съ другитѣ стражи на прескачаница, та закѣснѣхъ.

— Ще ти дамъ азъ една прескачаница — и тебе и на другитѣ! — викналъ царьтъ, цѣлъ разтреперанъ отъ гнѣвъ. — Всички сте осждени на смъртъ! Още днесъ джелатинътъ ще ви изтрови.

Като чула старата риба такава глѣчка, събудила се.

— Знаешъ ли що, царю честити? — рекла тя. — Измислихъ: отрови единъ дъждовникъ, па го хвърли въ мрежата. Жълтокожитѣ много обичатъ дъждовници.

— Не единъ, — рекълъ царьтъ, — а триста ще изтровя. Ей сега ще ги изтровя.

И той повикалъ джелатина. Джелатинъ билъ единъ едъръ морски ракъ, облѣченъ въ червени дрехи. Той носелъ брадва и кратунка съ отрова.

— Изтрови стражитѣ! — заповѣдалъ царьтъ и побързалъ да се заключи въ двореца си — да го не намѣрятъ рибаритѣ.

Но веднага му дошло нѣщо на умъ. Върналъ се и казалъ на джелатина:

— Като накажешъ съ смъртъ виновнитѣ, хвърли тѣлата имъ въ рибарскитѣ мрежи, та да се изтровятъ рибаритѣ.

Ала джелатинътъ се позамислилъ. Той се почесалъ по врата, па рекалъ:

— Права ти е заповѣдта, царю честити, но не може да се изпълни. Самъ не мога свѣрши толкова работа. Не че съмъ ленивъ — и не че ме е много страхъ, но тия проклети рибари изловиха цѣлия ми родъ. Нѣма кой да